

W toku kontroli sprawdzano przestrzeganie przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej: „ustawą o informowaniu o cenach” oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2015 r. poz. 2121), zwanego dalej: „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług”.

Inspektorzy reprezentujący Dolnośląskiego WIIH objęli sprawdzeniem łącznie 151 partii towarów znajdujących się w ofercie handlowej sklepu (spośród 2 000 rodzajów towarów), wnosząc zastrzeżenia do 64 partii towarów, z uwagi na:

- niewidocznienie (w jakiegokolwiek formie) informacji o cenie i cenie jednostkowej w odniesieniu do 10 partii towarów;
- niewidocznienie (w jakiegokolwiek formie) informacji o cenie jednostkowej w przypadku 48 partii towarów;
- nieprawidłowe wyliczenie ceny jednostkowej dla 6 partii pakowanego środka spożywczego znajdującego się w środku płynnym.

Powyższe ustalenia dały podstawę do stwierdzenia naruszenia art. 4 ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług w związku z §3 i 4 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług.

Szczegółowe ustalenia kontroli oraz wykaz towarów, do których wniesiono zastrzeżenia, udokumentowano w aktach sprawy, w szczególności w protokole kontroli (nr akt kontroli: KHU.8361.124.2022) oraz załącznikach 1-4 do protokołu kontroli. Strona nie wniosła uwag do ww. protokołu (strona została prawidłowo pouczona o przysługującym jej uprawnieniu).

19 września 2022 r., na okoliczność ujawnionych w toku kontroli nieprawidłowości, sporządzono protokół przesłuchania strony. W dokumencie tym przedsiębiorca oświadczył m. in., że brak cen i cen jednostkowych wynika z jego niedopatrzenia, niewiedzy odnośnie do prawidłowego wyliczenia cen jednostkowych w przypadku produktów w zalewie oraz jest związane z ograniczoną liczbą personelu sklepu.

Przedsiębiorca zobowiązał się do uzupełnienia brakujących cen i cen jednostkowych do 30 września 2022 r., czemu dał wyraz w złożonym oświadczeniu z 22 września 2022 r.

W oparciu o zebrany materiał, pismem z 8 listopada 2022 r. (nr KHU.8361.124.2022), Dolnośląski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego z tytułu niewypełnienia obowiązku wskazanego w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach oraz w §3 i 4 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. W piśmie tym, stosownie do wymogów art. 9 oraz 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, ze zm.), dalej jako „kpa”, strona została pouczona o przysługującym jej prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz wglądu w akta sprawy w terminie 7 dni od daty doręczenia pisma. Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Z akt sprawy wynika również, że przedsiębiorca przedłożył organowi pierwszej instancji informację o wysokości przychodu osiągniętego w 2021 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Dolnośląski WIIH decyzją z 28 listopada 2022 r. (nr KHU.8361.124.2022) nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1 300 zł (słownie: jeden tysiąc trzysta złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z uwagi na uchybienie obowiązkom określonym w art. 4 ww. ustawy oraz § 3 i 4 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. Ww. decyzję doręczono przedsiębiorcy 1 grudnia 2022 r.

28 grudnia 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” bądź „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Dolnośląskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. W piśmie tym (nadanym w placówce pocztowej 15 grudnia 2022 r., data wpływu do Dolnośląskiego WIIH: 21 grudnia 2022 r.), strona wniosła o zmniejszenie wymiaru nałożonej kary, zaznaczając, że nałożona kara jest za wysoka. Poinformowała, iż aktualna sytuacja małych sklepów spożywczych jest trudna z uwagi na galopujące koszty prowadzenia działalności, a dodatkowo dynamiczny wzrost cen produktów powoduje odwrót klientów od małego handlu na rzecz sklepów wielkopowierzchniowych.

Pismem z 3 stycznia 2023 r. Prezes UOKiK zawiadomił przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w związku z wniesionym odwołaniem oraz poinformował, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na mocy art. 10 § 1 kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz weryfikuje, czy dana decyzja była prawidłowa.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 kpa, w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Prezes UOKiK zwraca uwagę, że 1 stycznia 2023 r. weszła w życie ustawa z dnia 1 grudnia 2022 r. o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r. poz. 2581), dalej jako: „ustawa o zmianie ustawy o prawach konsumenta”, wprowadzająca m. in. zmiany do ustawy o informowaniu o cenach. Zgodnie z art. 10 ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta, do postępowań w sprawie nałożenia kar, o których mowa w art. 6 ustawy zmienianej w art. 6, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Tym samym do niniejszego postępowania stosuje się dotychczasowe przepisy ustawy o informowaniu o cenach.

Art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach wskazuje, że w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy, pojęcie ceny jednostkowej towaru (bądź usługi) oznacza cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru (usługi), którego ilość lub liczba jest wyrażona w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach.

Stosownie do § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy. Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności: na wywieszce, w cenniku, w katalogu, na obwolucie, w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu.

Natomiast, w myśl § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według objętości;
- 2) kilogram lub tonę - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według masy;
- 3) metr lub metr kwadratowy - dla towarów sprzedawanych według długości lub powierzchni;
- 4) sztukę - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki.

Z kolei § 4 ust. 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen stanowi, że w szczególnych przypadkach uzasadnionych rodzajem, przeznaczeniem lub zwyczajowo oferowaną ilością towarów przy uwidacznianiu cen jednostkowych dopuszcza się stosowanie dziesiętnych wielokrotności i podwielokrotności legalnych jednostek miar innych niż określone w ust. 1. Natomiast, w przypadku towaru pakowanego oznaczonego liczbą sztuk dopuszcza się stosowanie przeliczenia na cenę jednostkową za sztukę lub za dziesiętną wielokrotność liczby sztuk.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Przepis ten, w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, chociażby naruszenie miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości zostałyby wyeliminowane. Dowiedzenie, że określony podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Jednocześnie, w myśl art. 6 ust. 3 ww. ustawy, przy ustalaniu kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

W niniejszej sprawie, w wyniku kontroli organ pierwszej instancji stwierdził: brak cen i cen jednostkowych przy 10 rodzajach towarów, brak cen jednostkowych w odniesieniu do 48 rodzajów towarów oraz nieprawidłowości w zakresie wyliczenia ceny jednostkowej dla 6 partii towarów - co stanowiło naruszenie art. 4 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 i 4 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. W związku ze stwierdzonym naruszeniem, Dolnośląski WIIH nałożył, w drodze decyzji administracyjnej, karę pieniężną w wysokości 1 300 zł (słownie: jeden tysiąc trzysta złotych) na ww. przedsiębiorcę, który nie dopełnił wskazanych wyżej obowiązków.

Po ponownym przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności Protokołu kontroli (nr akt kontroli: KHU.8361.124.2022) oraz ustaleń w nim zawartych, organ drugiej instancji nie ma wątpliwości odnośnie do naruszenia przepisów dotyczących cen i ich uwidaczniania. Dolnośląski WIIH słusznie bowiem uznał, że w niniejszym przypadku brak informacji o cenach, cenach jednostkowych oraz błędne ustalenie ceny jednostkowej (które dotyczyło 64 rodzajów towarów łącznie), pozbawiało konsumentów prawa do podjęcia korzystnej dla nich decyzji w zakresie wyboru towaru. Należy zauważyć, że przedsiębiorca zgodził się ze stwierdzonymi w trakcie kontroli nieprawidłowościami, a także podpisał bez uwag protokół kontroli. Zatem, protokół ten stanowi niepodważalny i wiarygodny dowód w sprawie świadczący o naruszeniu jakiego dopuścił się przedsiębiorca.

Jak wynika z treści skarżonej decyzji, Dolnośląski WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej kierował się wszystkimi ustawowymi przestankami (kryteriami) wynikającymi z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, dokonując prawidłowej, zdaniem Prezesa UOKiK, oceny stopnia naruszenia obowiązków, dotychczasowej działalności przedsiębiorcy oraz wielkości jego obrotów i przychodu. Zdaniem Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji słusznie uznał, iż strona dopuściła się naruszenia wymagań prawnych w zakresie informowania konsumentów o cenach/cenach jednostkowych towarów w stopniu uzasadniającym wymierzenie kary pieniężnej.

W wyniku ponownej analizy przestanków określonych w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, Prezes UOKiK zważył i stwierdził, co następuje.

Czynności kontrolne prowadzone wobec strony postępowania wykazały jednoznacznie, iż nie dopełniła ona obowiązków wynikających z art. 4 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 3 i 4 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, ponieważ nie uwidoczniała cen i/lub cen jednostkowych oraz nieprawidłowo je ustaliła w odniesieniu do 64 partii towarów łącznie. Zauważyć przy tym należy, iż cena towaru należy do podstawowych, istotnych elementów wpływających bezpośrednio na podjęcie decyzji związanych z zakupem towarów przez konsumentów, natomiast cena jednostkowa jest podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych. Nie sposób więc uznać, że w niniejszym przypadku stopień naruszenia obowiązków w zakresie uwidaczniania cen jednostkowych nie ma istotnego charakteru, albowiem uchybienia odnotowano względem nie kilku czy kilkunastu produktów, lecz przy 64 partiach towarów na 151 partii skontrolowanych, co daje odsetek nieprawidłowości na poziomie 42%.

Analizując dotychczasową działalność podmiotu, organ wziął pod uwagę okoliczność, iż przedsiębiorca po raz drugi naruszył przepisy dotyczące uwidaczniania cen. Dolnośląski WIIH przeprowadził wobec strony postępowanie administracyjne zakończone wydaniem 18 maja 2022 r. decyzji administracyjnej (nr KHU.8361.38.2021) w związku z niewidocznieniem cen i cen jednostkowych przy 95 partiach towarów. Okoliczność ta nie przemawia na korzyść strony. Ponadto, przedsiębiorca, jako doświadczony podmiot gospodarczy, który swoją działalność prowadzi przez długi okres czasu (od 1 marca 2012 r.) powinien był nabyć niezbędną wiedzę o zobowiązaniach jakie na nim ciążyą. Obowiązek umieszczania zarówno cen jak i cen jednostkowych na towarach, w tym właściwego ich wyliczenia wynika z podstawowych przepisów i powinien być bezwzględnie respektowany. Organ zwraca przy tym uwagę, że przedsiębiorca 1 września 2022 r., tj. 15 dni przed rozpoczęciem kontroli otrzymał zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli ze wskazanym wyraźnie zakresem przedmiotowym kontroli obejmującym m. in. kontrolę przestrzegania przepisów ustawy o cenach. Zatem, miał możliwość przygotowania się do niej, jednak jak wykazała późniejsza kontrola tego nie uczynił i nieprawidłowości zostały ujawnione w toku prowadzonej kontroli.

We wniesionym odwołaniu strona zwróciła się z prośbą o zmniejszenie wymiaru kary, wskazując, że jest ona za wysoka. Wskazał ogólnie na zjawiska związane z prowadzeniem działalności handlowej, takie jak: trudna sytuacja małych sklepów spożywczych ze względu na rosnące koszty prowadzenia działalności, dynamiczny wzrost cen, który powoduje, iż klienci rezygnują z zakupów w małych sklepach na rzecz sklepów wielkopowierzchniowych.

Mając na uwadze powyższe, po ponownym przeanalizowaniu zgromadzonego materiału dowodowego, organ odwoławczy uznał, że odwołanie strony nie zasługuje na uwzględnienie.

Prezes UOKiK stwierdza, że kluczowe znaczenie dla przedmiotowej sprawy mają ustalenia poczynione w toku kontroli u przedsiębiorcy oraz fakt, iż w chwili jej rozpoczęcia, w sklepie spożywczo-przemysłowym mieszczącym się przy ul. [xxxxxxxxx] w [xxxxxxxxxxxxx], brak było informacji o cenach/ cenach jednostkowych przy 42% produktów które objęto kontrolą.

Podkreślić należy, iż cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest właśnie kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów o informowaniu o cenach, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka i znajduje potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12. Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. ustawy o informowaniu o cenach wydaje decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada na przedsiębiorcę karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa. Wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organy Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Odnotać należy również, iż kara pieniężna wymierzana na gruncie przepisów ustawy o informowaniu o cenach powinna odpowiadać także wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego, tzn. być skuteczna, proporcjonalna i odstraszająca w myśl art. 8 dyrektywy nr 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. Urz. UE L z 1998 r. Nr 80 s. 27). Skuteczność kary przejawia się możliwością jej nałożenia i wyegzekwowania. Kara nałożona na podmiot musi spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. winna stanowić ostrzeżenie dla przedsiębiorcy, mające na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być proporcjonalna i właściwa do osiągnięcia zakładanego celu jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary (produkty, wyroby) lub usługi opatrzone odpowiednimi informacjami, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa. Wszystkie te cele kary powinny być uwzględniane łącznie, co też miało miejsce w przedmiotowej sprawie.

W dalszej kolejności Prezes UOKiK stwierdza, że nie znajduje podstaw do zastosowania środków przewidzianych w art. 189f kpa, tzn. odstąpienia od wymierzenia (anulowania) kary. Przepis art. 189f § 1 pkt 1 kpa statuuje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ mógł odstąpić od nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. W przedmiotowej sprawie strona bez wątplenia dopuściła się poważnego naruszenia przepisów dotyczących cen i ich uwidaczniania, albowiem niezgodności z przepisami stwierdzono w przypadku 64 partii towarów na 151 partii towarów objętych kontrolą. Powyższe wskazuje, że w żaden sposób wagi naruszenia nie można uznać za znikomą. Tym samym, część pierwsza przesłanki pierwszej nie została spełniona. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez przedsiębiorcę.

Strona zobligowała się do usunięcia naruszenia (uzupełnienia/ poprawienia oznaczeń cenowych). Trudno stwierdzić jednoznacznie, czy istotnie zaprzestała naruszenia prawa. Równocześnie, należy mieć na względzie, że ww. składowe przestanki muszą być spełnione łącznie, by organ mógł odstąpić od wymierzenia kary. Natomiast, w niniejszym przypadku co najmniej pierwsza część przestanki nie została spełniona. Powyższe nie pozwala na uznanie, że spełniono wymagany warunek kumulatywności tychże przestanków.

Nie została spełniona również przestanka druga zawarta w pkt 2 art. 189 f § 1 kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189 f § 2 kpa nie spełni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o informowaniu o cenach. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przestanków faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Należy mieć na względzie fakt, że strona nie dopełniła obowiązku nałożonego na nią w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach (w związku z § 3 i 4 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen), w konsekwencji czego za popełniony delikt administracyjny słusznie nałożono na nią sankcję o charakterze pieniężnym.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do zmiany decyzji na korzyść strony, czy uchylecia zaskarżonej decyzji lub też do odstąpienia od zastosowania sankcji.

Jednocześnie, odnosząc się do argumentacji strony związanej z trudną sytuacją ekonomiczną strony, wskazać należy, iż w myśl art. 67 a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651, ze zm.), zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 8 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Organ drugiej instancji zauważa również, iż w przedmiotowej sprawie kara pieniężna nie została wymierzona przez wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej w wysokości maksymalnej, czyli 20 000 zł, lecz wynosi zaledwie 6,5% maksymalnej przewidzianej wartości i mieści się w granicach określonych prawem kryteriów oraz dopuszczalnych jej wysokości, a zatem jest kwotą optymalną, a zarazem adekwatną wobec zaistniałego naruszenia.

Reasumując, z uwagi na nieprzestrzeganie przepisów o informowaniu o cenach i ich uwidacznianiu skutkujące istotnym naruszeniem interesów konsumentów, Prezes UOKiK nie znalazł argumentów przemawiających za zmianą decyzji organu pierwszej instancji na korzyść strony. Utrzymując w mocy zaskarżoną decyzję Dolnośląskiego WIIH, Prezes UOKiK miał na uwadze całokształt okoliczności sprawy, zarówno łagodzących, jak i obciążających, przeanalizował przestanki określone art. 6 ust. 3 ustawy o cenach: stopień naruszenia, dotychczasową działalność oraz wielkość osiąganego przychodu, a ponadto rozważył

